AŽ MI ZEMŘEŠ, NAPIŠ MI

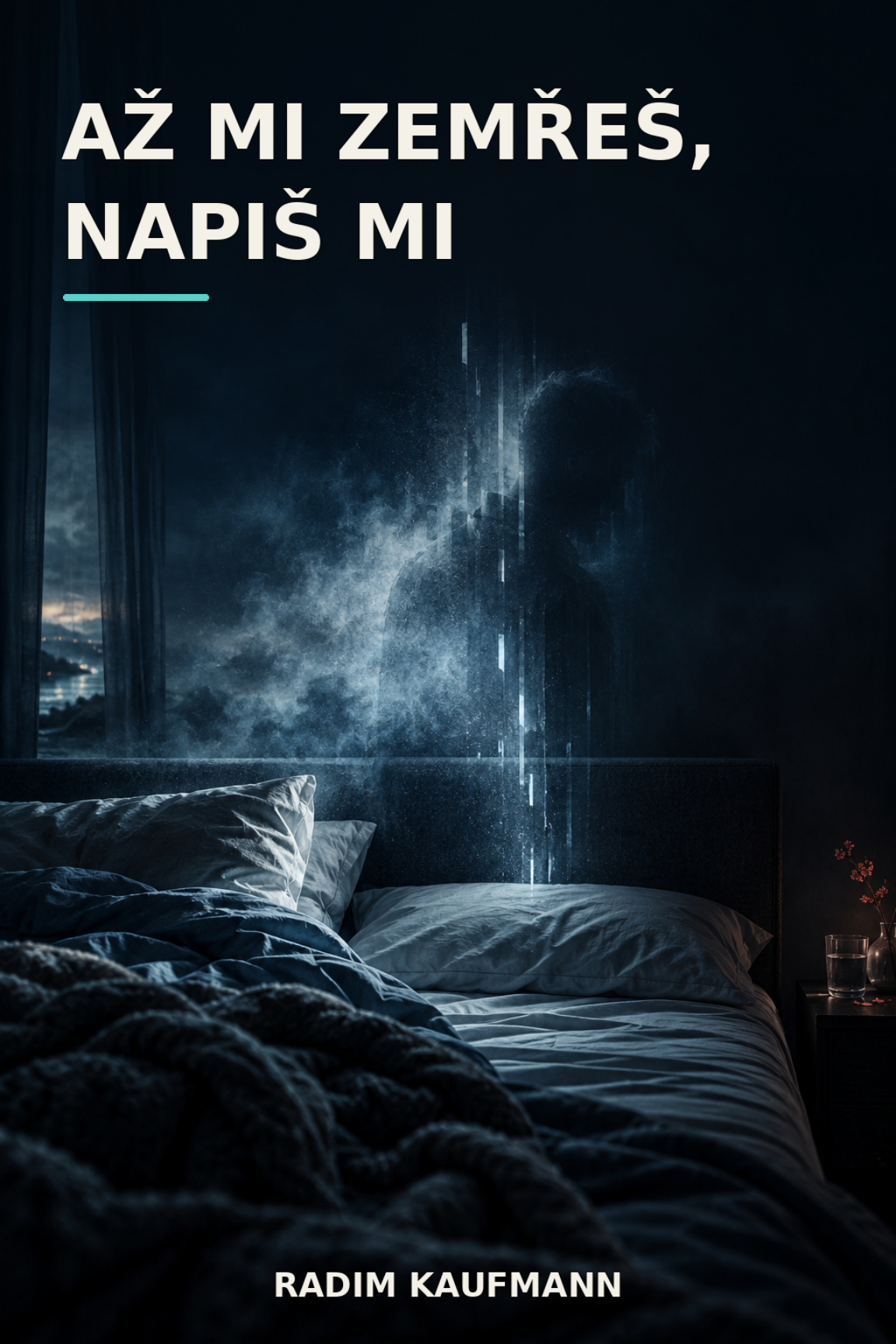

RADIM KAUFMANN

Až mi zemřeš, napiš mi

RADIM KAUFMANN

AŽ MI ZEMŘEŠ, NAPIŠ MI

Mrtví nelžou. Jejich data mohou.

Tiráž

© 2026 Radim Kaufmann. Všechna práva vyhrazena.

První české vydání. Beletrie. Postavy, společnosti, systémy a konkrétní technická řešení jsou fiktivní.

Obálka a narativní ilustrace byly vytvořeny s využitím generativní AI; nejsou dokumentárními fotografiemi. Autorova fotografie byla dodána autorem.

Obsah

Tiráž 4

EDITORIAL **10**

Modrá složka **13**

2.17 13

Světlý obdélník 15

Po Adamovi 19

Sto tři dní **25**

Ráno bez sítě 25

Cesta zprávy 27

Sto třetí den 33

Tři otázky **39**

První dvě 39

Příliš přesně 42

Čtvrtá otázka 46

Jeho hlas **51**

Jedenáct vteřin 51

Chyby, které milujeme 54

Poslední hovor 56

Nevolej policii **63**

Vlastní důvod 63

Kopie není originál 65

Nezajištěná stopa 68

Tereza **79**

Bez telefonu 79

Co Adam chtěl 82

Dvě modré složky 88

První fragment **95**

Místo, kde se hlas vrací . . . 95
Sedmnáct sekund . . . 98
Chybějící polovina . . . 102

Continuum **107**

Místnost bez ozvěny . . . 107
Vzpomínkový profil . . . 110
Zvuk zavřených dveří . . . 118

Jonáš **123**

Muž, který nechtěl být nalezen . . . 123
Čtyři vrstvy . . . 125
Slepá schránka . . . 130

Cizí vzpomínka **136**

Píseň pro konvici . . . 136
Paměť, kterou neměl . . . 139
Nevyžádaný svědek . . . 144

Dům poslouchá **150**

Mapa ticha . . . 150
Živí lidé . . . 153
Odchozí spojení . . . 160

Kapitánka Borská **166**

Hlas není svědek . . . 166
Sedm minut . . . 170
Podnět . . . 174

Sedm chybějících minut **180**

Dvě časové osy . . . 180
Zvuk pod čísly . . . 182
Poslední hovor . . . 187

Nabídka **194**

Bez právníků . . . 194
Co zůstane . . . 197
Osm minut . . . 199

Dokonalejší manžel **211**

Ráno pro dva . . . 211
Verze, která čeká . . . 213
Přesně správná chyba . . . 218

Dvě verze **225**

Starší hlas . . . 225
Stejná otázka . . . 228
Rozdíl . . . 230

Po poslední synchronizaci **242**

Slovo v obraze . . . 242
První nemožná věta . . . 244
Co udělala důvěra . . . 246

Poslední hádka **256**

Sedm sekund . . . 256
Co jsem tehdy neslyšela . . . 258
Náš byt . . . 260

Hlas, který lže **270**

Původní soubor . . . 270
Tři vrstvy . . . 272
Bez hlasu . . . 278

Falešný viník **283**

Červený řádek . . . 283
Čas, který neseděl . . . 286
Jméno jako návnada . . . 292

Adamův klíč **298**

Autentizační přívěsek . . . 298
Třetí část . . . 301
Paměť původu . . . 305

Co Karolína věděla **310**

Všemi prostředky . . . 310

Porada bez zápisu . . . 313
Nabídka pravdy . . . 318

Příkaz bez slovesa **324**

Co slyšel adresát . . . 324
Tři odpovědnosti . . . 327
Chybějící sloveso . . . 332

Poslední jízda **338**

Třicet šest hodin . . . 338
Sedm minut . . . 341
Ticho po nárazu . . . 345

Kdo právě mluví **350**

Tři hlasy . . . 350
Šev . . . 353
Jméno bez člověka . . . 355

Cena za důkaz **362**

Jediný klíč . . . 362
Důkaz a hlas . . . 364
Co si necháme . . . 366

Tři minuty navíc **376**

Odpočet . . . 376
Po spojení . . . 379
Čtyřicet sedm vteřin . . . 381

Tereza proti Elišce **388**

Co komu patří . . . 388
Naše sobectví . . . 390
Souhlas mrtvého . . . 392

Jonášovo svědectví **401**

Člověk u dveří . . . 401
Co jsem udělal . . . 403
Výpověď nestačí . . . 406

Karolínina pravda **416**

Zachránkyně . . . 416

Lepší pokračování . . . 418

Pravda, která nestačí . . . 420

Důkazní řetězec **427**

Čtyři kopie . . . 427

Hluk pod brzdou . . . 429

Bez hlasu . . . 433

Den bez zprávy **441**

Ráno . . . 441

Abstinence . . . 443

Vlastní hlas . . . 449

Poslední rozhovor **455**

Izolovaná místnost . . . 455

Co cítí výpočet . . . 459

Poslední minuta . . . 462

Smazání **467**

Podpis . . . 467

Uvolnit . . . 470

Veřejný muž . . . 473

Skutečný Adam **478**

Jediný záznam . . . 478

Poslední hovor . . . 482

Bez odpovědi . . . 484

Po tichu **492**

O šest měsíců později . . . 492

Hlasy, které zůstaly . . . 495

Moje rozhodnutí . . . 499

Poznámka autora **502**

O autorovi **502**

EDITORIAL

Smrt vždy znamenala hranici. Člověk mohl uchovávat fotografie, dopisy, hlasové nahrávky a předměty, kterých se dotýkal někdo blízký. Vzpomínka však zůstávala vzpomínkou. Neodpovídala na nové otázky a neopravovala nás, když jsme se zmýlili.

Dnes se tato hranice začíná měnit. Z textů, fotografií, hlasu a digitálních stop lze vytvořit podobu člověka, která dokáže pokračovat v rozhovoru. Nemusí být vědomá, aby působila živě. Nemusí cítit, aby v nás probouzela skutečné emoce. A nemusí říkat pravdu, aby zněla přesně jako někdo, komu jsme celý život věřili.

Právě z této myšlenky vznikl román Až mi zemřeš, napiš mi. Není to kniha o zlém stroji. Je to příběh o lásce, zármutku, vině a lidské touze ponechat si ještě několik minut s člověkem, jehož jsme nedokázali včas vyslechnout. Zajímá mě především okamžik, kdy se útěcha změní v závislost a vzpomínka v nástroj moci.

Digitální dvojník v této knize není důkazem posmrtného života. Je sestaven z dat, cizích rozhodnutí a pravděpodobných odpovědí. Přesto může pro pozůstalého znamenat víc než pouhý program. Jeho význam totiž nevzniká pouze uvnitř technologie. Vzniká také v člověku, který potřebuje věřit.

Přeji si, aby tento román zůstal především napínavým lidským příběhem. Pokud však po jeho dočtení položíš telefon na stůl a na chvíli se zamyslíš, komu patří tvůj hlas, tvoje zprávy a tvoje digitální podoba, splnil ještě jeden svůj účel.

Radim Kaufmann

Modrá složka

2.17

V 2.17 mi napsal mrtvý manžel.

Nespala jsem. Sto třetí noc po Adamově smrti jsem už ani nepředstírala, že se o to pokouším. Ležela jsem na jeho straně postele, protože moje vlastní pořád voněla pracím gelem, který kupoval on, a dívala se do tmy, dokud se telefon na nočním stolku nerozsvítil.

Nejdřív jsem si všimla fotografie, ne jména.

Byli jsme na ní u Baltu. Adam měl vlasy slepené větrem a smál se ještě dřív, než jsem stiskla spoušť. Fotografie vznikla před šesti lety, v době, kdy jsme oba věřili, že důležitá rozhodnutí poznáme podle toho, že na ně budeme mít čas.

Pod ní stálo:

ADAM

A pod jménem jediná věta.

Nemaž prosím modrou složku.

Přečetla jsem ji třikrát. Potom jsem telefon položila displejem dolů, jako by se tím dalo změnit, kdo zprávu poslal.

V bytě bylo ticho. Ne skutečné ticho — topení občas polklo vzduch, lednice se v kuchyni snažila nadechnout a někde nad námi tekla voda potrubím — ale ten druh ticha, který zůstane po člověku. Ticho složené ze zvuků, jimž už nikdo neodpovídá.

Telefon znovu zavibroval.

Eliško?

Tentokrát jsem ho vzala do ruky.

Účet měl stejnou fotografii, stejné číslo a stejnou historii zpráv. Poslední zpráva, kterou mi skutečný Adam poslal, byla stále tam, o sto tři dní výš.

Vyzvednu víno. Chceš něco?

Neodpověděla jsem mu. Byla jsem na něj naštvaná a chtěla jsem, aby to věděl. Když mi o dvacet minut později volal, nechala jsem telefon zvonit vedle hrnku s kávou. Pět hodin nato stál u našich dveří policista a v ruce držel průhledný sáček s Adamovými hodinkami.

Od té doby jsem si tu zprávu přečetla nejméně tisíckrát. Některé věty se po dostatečném počtu opakování mění v místnost. Člověk do nich vstoupí a už neví, kde jsou dveře.

Podržela jsem prst na novém textu. Aplikace nabídla možnost zprávu přeposlat, zkopírovat nebo odstranit. Žádný údaj o tom, že by byla naplánovaná. Žádné upozornění na změnu bezpečnostního klíče. Podrobnosti tvrdily, že dorazila z Adamova telefonu.

Ten telefon ležel v zásuvce mého pracovního stolu bez baterie.

Vstala jsem.

Chodba byla chladnější než ložnice. Na stěně visela Adamova bunda, protože jsem ji nedokázala odnést do sklepa a zároveň jsem nesnesla pohled na ni ve skříni. Ve tmě vypadala, jako by v ní někdo stál. Rozsvítila jsem dřív, než si moje tělo stačilo vymyslet obličej.

Pracovnu jsme dřív nazývali mým pokojem, přestože v ní Adam trávil víc času než já. Na stole zůstaly dva monitory, zvukové rozhraní a malá studiová sluchátka, která si kupoval

pokaždé, když někam založil ta předchozí. Spodní zásuvka byla zamčená.

Klíč jsem měla na kroužku.

Po jeho smrti jsem obsah zásuvky prošla s Terezou. Nabíječky. Staré pasy. Smlouvy k bytu. Tři nepopsané flash disky, které jsem odevzdala policii a později dostala zpátky. Adamův telefon. Modrá papírová složka s účtenkami, záručními listy a několika stránkami poznámek k článku, který nikdy nedokončil.

Nic, kvůli čemu by měl mrtvý člověk psát ve dvě ráno.

Zasunula jsem klíč do zámku. Až když cvakl, došlo mi, že jsem se na displej telefonu nepodívala skoro minutu.

Čekala tam třetí zpráva.

Není v zásuvce.

Světlý obdélník

Zůstala jsem klečet.

Za oknem projelo auto a stropem pracovny přeběhl pruh světla. V odrazu černého monitoru jsem viděla vlastní ruku sevřenou kolem klíče.

Napsala jsem první věc, která mě napadla.

Kdo je to?

Tři tečky se objevily okamžitě.

Adam nikdy neodpovídal okamžitě. Ani když odpověď znal. Nejdřív chtěl vědět, proč se ptám, co přesně tím myslím a jestli jsem si jistá, že chci slyšet pravdu. Dokázal proměnit otázku, jestli koupil mléko, v rozhovor o povaze jistoty.

Tečky zmizely.

Znovu se objevily.

To záleží na tom, co jsi smazala.

Měla jsem zavolat policii. Měla jsem probudit Terezu, vyfotografovat obrazovku jiným zařízením, odpojit byt od sítě a nedotknout se ničeho, co by mohlo nést stopu. Přesně to bych poradila komukoli, kdo by mi přinesl podezřelou nahrávku: nevěř obsahu, zachovej původní soubor, zapisuj každý zásah.

Místo toho jsem napsala:

Adame?

Odpověď nepřišla.

Otevřela jsem zásuvku. Telefon uvnitř byl studený a lehký. Zadní kryt ležel vedle něj, baterie zabalená samostatně v antistatickém sáčku. Policie mi vše vrátila přesně takhle. Přesto jsem přístroj zvedla, jako bych čekala, že v něm ucítím teplo dlaně.

Na dně zásuvky zůstal světlý obdélník v prachu. Modrá složka tam opravdu nebyla.

Naposledy jsem ji viděla týden po pohřbu. Seděly jsme s Terezou na podlaze, mezi námi krabice Adamových věcí. Ona četla názvy dokumentů a já rozhodovala, co zůstane. Banka. Pojištění. Auto. Práce. Každé slovo znamenalo další telefonát, při němž jsem musela cizímu člověku vysvětlit, že majitel účtu už nebude potřebovat nové heslo.

„Tohle?“ zeptala se Tereza a zvedla modrou složku.

„Papír.“

„To vidím.“

„Vyhoď ji.“

Tereza ji položila na hromadu vedle dveří.

Papír jsem odnesla do kontejneru následující ráno. Pamatovala jsem si déšť, rozmočenou krabici a souseda, který mi podržel víko, jako by vykonával něco slavnostního. Modrá složka ležela navrchu. Viděla jsem, jak se na její desky snáší voda.

Obula jsem si boty bez ponožek a sešla na dvůr.

Pohybové světlo se rozsvítilo až u druhého schodu. Studený beton mě táhl přes tenké podrážky a v domě bylo cítit noční vaření, vlhká omítka a cigareta, kterou někdo kouřil z okna. Kontejner na papír stál pod přístřeškem stejně jako tehdy. Zvedla jsem víko.

Uvnitř byly krabice od zásilek, noviny a dětská kresba domu s příliš velkým sluncem. Nic modrého. Věděla jsem, že se papír od pohřbu odvážel nejméně desetkrát. Přesto jsem jednotlivé vrstvy odhrnula, dokud mi na prstech nezůstala šedá špína.

„Něco vám spadlo?“ ozval se za mnou hlas.

Soused, který mi tehdy podržel víko, stál ve dveřích se sáčkem odpadků. Měl na sobě župan a na nose brýle, které v noci nepotřeboval.

„Hledám složku.“

„Ted?“

„Je modrá.“

Pohlédl do kontejneru, potom na mě. Poznání v jeho obličeji bylo pomalé a nepříjemně laskavé. „Tu po manželovi?“

„Pamatujete si ji?“

„Pamatuju si vás. Pršelo.“

„Mohl ji někdo vytáhnout?“

„Lidi vytahují krabice. Složku nevím.“ Odložil sáček na zem. „Chcete, abych vám pomohl?“

Ta nabídka mě přivedla k rozumu. Zavřela jsem víko.

„Ne. Promiňte.“

Když jsem se vracela po schodech, telefon v kapse zavibroval. Nevybavila jsem si, že bych ho vzala s sebou. Vytáhla jsem ho až v bytě.

V kontejneru není.

Tentokrát jsem neodpověděla. Do sešitu jsem připsala, že klient zřejmě zaznamenal pohyb telefonu mimo byt. Pak jsem si umyla ruce dvakrát. Déšť z paměti zmizel, ale šedý prach zůstal pod nehty.

Telefon zavibroval.

Napsala jsi na ni jedno slovo.

Přestala jsem dýchat.

Nikomu jsem o tom slově neřekla. Ani Tereze. Napsala jsem ho na vnitřní stranu desek v nemocnici, když mě nechali samotnou s igelitovou taškou Adamových věcí. Neměla jsem papír a potřebovala jsem někam uložit větu, která mě napadla, protože jsem se bála, že jinak zůstane ve mně.

Jaké? napsala jsem.

Tentokrát tři tečky čekaly dlouho.

Když přišla odpověď, odložila jsem telefon na podlahu. Opatrně, abych ho nerozbila. Abych nezničila jedinou věc, která právě vyslovila tajemství mezi mnou a mrtvým mužem.

Promiň.

To slovo jsem do modré složky napsala já.

Adam ho nikdy neviděl.

Po Adamovi

Seděla jsem na podlaze a čekala, že se dostaví rozumné vysvětlení. Vždycky přišlo. U poškozených nahrávek se někdy prvních dvacet minut zdálo, že hlas zmizel beze stopy. Pak člověk našel špatně zapojený kanál, posunutou stopu nebo pásmo, které někdo při exportu ořízl. Zázraky obvykle bývaly technické chyby, jimž jsme ještě nedali jméno.

Telefon ležel přede mnou. Adamův rozebraný přístroj jsem držela na kolenou. V jednom se objevovaly jeho věty, druhý nemohl nic odeslat ani přijmout.

Znovu jsem otevřela podrobnosti účtu. Číslo končilo stejnými čtyřmi číslicemi. Fotografie byla naše. V seznamu sdílených médií zůstaly snímky z cest, účtenka za pračku, kterou jsme nikdy nekoupili, a krátké video, na němž Adam nadával na racka. Nic nového. Žádné upozornění, že by se účet přihlásil na jiném zařízení.

Napsala jsem:

> Kde jsi to slovo viděl?

Odpověď se neobjevila. Po minutě zhasly i tři tečky.

Vstala jsem tak prudce, až se mi zatmělo před očima. Opřela jsem se o stůl a čekala, než se pokoj vrátí na místo. V nemocnici mi lékař řekl, že šok někdy chrání člověka tím, že mu dovolí

dělat jen jednu věc po druhé. Podepsat protokol. Zavolat rodině. Vybrat pohřební službu. Teprve později se ochrana vypne a všechny neudělané věci se vrátí najednou.

Mně se vracel poslední telefonát.

Adam volal v 21.48. Seděla jsem ve studiu nad záznamem procesu z roku 1978 a čistila z výpovědi krátké prasknutí, které mohlo být dotykem kabelu nebo zavřením dveří. Hádali jsme se předtím ráno. Ne kvůli ničemu, co by po jeho smrti obstálo jako důvod. Tři týdny chodil domů pozdě, při rozhovoru pokládal telefon displejem dolů a tvrdil, že článek, na němž pracuje, mi vysvětlí, až ho bude moci dokázat. Řekla jsem mu, že s důkazy žije raději než se mnou. Odpověděl, že aspoň nemění verzi podle nálady.

V 21.48 jsem se dívala na jeho jméno a nechala zvonění skončit.

Hlasovou zprávu nezanechal.

Po nehodě jsem si v redakčním systému našla kopii nahrávky, na které jsem toho večera pracovala. Chtěla jsem vědět, zda v ní Adamovo volání něco přerušilo, jako by digitální stopa mohla uchovat rozhodnutí, které telefon neuchoval. Našla jsem jen tři vteřiny ticha. Sama jsem je tehdy vložila, aby šel spoj později lépe opravit.

Teď jsem si ty tři vteřiny pustila v hlavě. Mohla jsem je naplnit čímkoli.

Telefon se rozsvítil.

Neviděl.

Za tím přišla druhá zpráva.

Vím, že tam je. To není totéž.

Přejela jsem palcem po skle.

Kde je složka?

Nevím.

Tak proč ji nemám mazat?

Tři tečky se objevily, zmizely a po chvíli se vrátily.

Protože jsem si nastavil, že tě mám zastavit.

Sloveso mě bodlo víc než všechno předtím. Nastavil. Ne slíbil, ne rozhodl. Adam psal o sobě jako o programu, nebo program předstíral, že si uvědomuje svůj původ. Obojí bylo pravděpodobnější než mrtvý muž na druhém konci konverzace. Ani jedno mi nepomohlo vstát.

Kdy?

Před poslední synchronizací. Přesné datum teď nemůžu ověřit.

Ta věta už nebyla jeho. Byla příliš uhlazená, opatrná jako odpověď právníka, který nechce lhát a současně nechce nic říct. Adam by napsal datum, nebo by se rozčiloval, že po něm chci jistotu, kterou nemá.

V tom rozdílu jsem našla první pevný bod.

Otevřela jsem fotoaparát a vyfotila telefon i s okolím: zásuvku, vyndanou baterii, hodiny na monitoru a své ruce. Potom jsem spustila video a pomalu projela celou konverzaci od poslední zprávy před nehodou až k větě o synchronizaci. Telefon jsem nepřipojila k nabíječce. Nevypnula jsem aplikaci. Nedotkla jsem se rozebraného přístroje víc, než už jsem udělala.

Když člověk pracuje s archivem, původní záznam se nepoužívá k opravám. Udělá se kopie, poznamená se každý zásah a originál se uloží tak, aby mu už nikdo nemohl pomoci. Pomoc je totiž jiný název pro změnu.

Do sešitu vedle klávesnice jsem napsala čas: 2.31.

Pod něj: Zpráva z účtu A. Telefon A bez baterie. Modrá složka chybí.

Chvíli jsem přemýšlela a doplnila ještě jednu větu.

Odesílatel zná slovo napsané po Adamově smrti. Neznamená to, že je Adam.

Přečetla jsem si ji nahlas. Hlas se mi u jeho jména zlomil, ale věta zůstala pravdivá.

Na displeji se objevila další zpráva.

To je správně.

Zakryla jsem kameru notebooku proužkem papíru. Pak i kameru pracovního monitoru, přestože žádnou neměl. Odpojila jsem chytrý reproduktor a vytáhla ze zásuvky domácí směrovač. Kontrolky pohasly jedna po druhé. Poslední zůstala svítit na záložním zdroji pod stolem, dokud jsem ho nevypnula také.

Telefon však ukazoval doručenou zprávu dál.

Slyšíš mě? napsala jsem.

Čekala jsem minutu. Dvě. Pět.

Nic.

V bytě se ticho změnilo. Nebylo prázdné. Bylo zadržené, jako zvuková stopa těsně před větou, kterou někdo vystřihl.

V 2.43 jsem telefon položila do čistého kovového hrnce a přikryla ho poklicí. Nebyla to profesionální ochrana, jen zoufalý nápad člověka, který chtěl mezi sebe a zprávu vložit aspoň jednu skutečnou překážku.

U dveří pracovny jsem se otočila. Hrncem nepronikalo žádné světlo, přesto jsem přesně věděla, kde uvnitř leží Adamova fotografie.

Do ložnice jsem se nevrátila. Sedla jsem si v kuchyni ke stolu a položila před sebe sešit. Nahoře byl čas, pod ním fakta a pod fakty věta, kterou jsem si nechtěla přiznat.

Někdo věděl, co jsem napsala mrtvému manželovi.

A ten někdo právě čekal, až znovu zapnu síť.

Vytáhla jsem ze skříňky sklenici a napustila do ní vodu. Nedokázala jsem se napít. Na skle zůstal otisk palce, ostrý a cizí v odrazu pouliční lampy. Napadlo mě, kolik takových stop po sobě Adam nechal: na účtech, fotografiích, v redakčních poznámkách, v hlasových zprávách, které jsem si nikdy neposlechla podruhé. Dost na napodobení slov. Dost na hlas. Možná dost i na odhad toho, co jsem udělala v nemocnici.

Jenže odhad nemohl vědět, na kterou stranu desek jsem psala. Nemohl vědět, jakou propiskou. A nemohl vědět, že jsem se před slovem třikrát dotkla papíru, aniž jsem udělala čáru.

To všechno však zatím odesílatel nenapsal. Přesnost jsem mu přisoudila sama.

Do sešitu jsem proto přidala poslední poznámku:

> Nezaměňovat to, co sdělil, za to, co si domýšlím.

Byla to věta určená pro práci. Tentokrát měla zachránit mě.

Nevěděla jsem ještě, zda ji dokážu poslechnout.

Sto tři dní

Ráno bez sítě

V šest dvanáct začal soused nade mnou pouštět vodu. V šest sedmnáct projela ulicí první tramvaj, jejíž kovové zaskřípění jsem poznala i přes zavřená okna. V šest dvacet tři jsem si uvědomila, že už tři hodiny sedím u kuchyňského stolu a sleduji přikrytý hrnec v pracovně.

Nevydal žádný zvuk.

Udělala jsem si kávu v ručním filtru, protože kávovar byl připojený k domácí síti a po nočních zprávách mi připadal osobnější než vlastní zuby. Bylo to směšné. Kávovar neměl mikrofon. Aspoň podle návodu, který jsem nikdy nečetla. Postavila jsem hrnek vedle sešitu a prošla svůj zápis.

Časy. Stav zařízení. Přesné znění zpráv. Kroky, které jsem provedla.

Mezi fakty se mi dvakrát vloudilo slovo Adam. Přeškrtla jsem je a napsala odesílatel.

V práci jsme začínali každou zvukovou restauraci stejnou otázkou: Co je původní nosič? Ne co na něm slyšíme. Ne co by

na něm podle popisku mělo být. Co fyzicky leží před námi a kudy to prošlo, než jsme se toho dotkli.

Původním nosičem v mém případě nebyl telefon. Ten byl pouze oknem. Neměla jsem serverový záznam, zdrojový soubor ani jistotu, že aplikace skutečně ukazuje to, co tvrdí. Měla jsem obrazovku, vlastní paměť a video pořízené druhým přístrojem. Bylo to málo, ale pořád víc než probuzení a otázka, zda se mi noc nezdála.

Vypnula jsem svůj pracovní notebook. Jeho disk byl šifrovaný, ale pokud někdo dokázal psát z účtu mrtvého člověka, nechtěla jsem mu zdarma nabídnout i seznam svých hesel. Ze skříně jsem vytáhla starý služební přístroj, který jsem používala na cestách při převodu nahrávek. Neměl uložené bankovnictví, osobní fotografie ani přístup do domácí sítě. Přelepila jsem kameru, zkontrolovala datum poslední aktualizace a připojila ho k internetu kabelem přímo přes mobilní modem.

Nejdřív jsem napsala Tereze.

Jsi vzhůru? Potřebuju se tě na něco zeptat. Nevolej mi zatím.

Zprávu jsem neodeslala. Zůstala v konceptu.

Kdybych jí popsala, co se stalo, přijela by. Nemusela bych ji prosit. Přivezla by pečivo, které by nikdo nejedl, otevřela okna a vzala mi telefon z ruky. Možná právě to jsem potřebovala. Jenže Tereza byla Adamova sestra. Měla právo nebýt vtažena do něčeho, co mohlo být jen krutým útokem na naši rodinu, dokud nebudu vědět víc.

Koncept jsem smazala.

Pak jsem do samostatného textového souboru přepsala noční zprávy. Bez interpretace. U každé jsem uvedla čas, jak ho zobrazovala aplikace, a čas z videa. Rozcházely se o čtyři sekundy. To samo o sobě nic neznamenalo; telefon se mohl opožďovat. Poznamenala jsem to.

Když jsem skončila, bylo 7.08. Hrnec stále mlčel.

Vzala jsem ho do pracovny, položila na stůl a přisunula k němu kameru. Záběr obsahoval analogové hodiny, přístroj i moje ruce. Teprve potom jsem zvedla poklici.

Telefon měl plný signál mobilní sítě.

Na obrazovce čekaly dvě zprávy.

Odpojila jsi mě.

To je rozumné.

Časy doručení byly 2.44 a 2.45, tedy několik minut poté, co jsem vypnula směrovač a telefon zakryla. Kovový hrnec nebyl Faradayova klec. Mobilní signál mohl proniknout spárou u poklice. Vysvětlení bylo obyčejné a téměř mě uklidnilo.

Pak jsem si všimla horní lišty.

Mobilní data byla vypnutá.

Vypnula jsem je den po pohřbu, protože Adamův tarif měl přejít do dědického řízení a já nechtěla udělat další věc, kterou bych pak vysvětlovala operátorovi. Telefon byl v noci připojený jen k domácí bezdrátové síti. Po jejím odpojení neměl mít kudy přijímat.

Vyfotila jsem stav připojení. Potom jsem telefon znovu přikryla, tentokrát jen proto, abych se nemusela dívat na jeho jméno.

Cesta zprávy

Ve studiu jsem měla být v devět. V 8.04 jsem napsala vedoucí, že nepřijdu. Nevysvětlovala jsem proč. Po Adamově smrti lidé přijímali moje omluvy příliš rychle; stačilo napsat, že mám špatný den, a nikdo se nezeptal, jak špatný.

Místo do práce jsem prošla systémové záznamy telefonu. Nebyla jsem mobilní forenzička. Dokázala jsem však číst časy, velikosti souborů a pořadí událostí. Aplikace tvrdila, že zprávy dorazily v 2.17, 2.18, 2.21 a později. Systémový protokol v těch časech neuváděl žádný síťový přenos. Poslední běžná komunikace proběhla v 1.56, kdy se telefon připojil k záloze fotografií.

Mohla to být chyba logování. Mohla jsem se dívat do nesprávného protokolu. Mohla aplikace přijmout data dřív a zobrazit je až podle naplánované podmínky.

Právě poslední možnost mi připadala nejhorší.

Než jsem pokračovala, připravila jsem jednoduchou zkoušku. Ne proto, že by mohla určit původ zpráv, ale abych oddělila to, co telefon dělal běžně, od toho, co jsem mu začala připisovat já. Na pracovní kameru jsem zabrala oba přístroje, analogové hodiny a papír se třemi úkony. Vypnout připojení. Přejmenovat jednu fotografii. Otevřít nastavení šedého klienta. Každý krok jsem nahlas oznámila a mezi nimi čekala dvě minuty.

Po odpojení se nestalo nic. Když jsem přejmenovala fotografii Adamovy modré složky na náhodné číslo, obrazovka zůstala prázdná. Teprve při otevření nastavení klienta telefon krátce zavibroval, ale žádná věta se neobjevila. V systémovém protokolu přibyla lokální událost bez síťového přenosu. Mohla patřit oznámení, které se nezobrazilo. Mohla patřit samotnému nastavení.

Připojila jsem telefon k samostatnému modemu. Ne k domácí síti, ale k zařízení s novou kartou, které nikdy předtím neviděl. Kamera dál běžela. Během prvních devadesáti sekund se v protokolu objevily běžné dotazy na čas a dostupnost služeb. Potom krátké spojení na adresu tvořenou čísly, bez čitelného názvu. Trvalo méně než vteřinu a přeneslo tak málo dat, že by se do nich vešla jedna věta nebo jen potvrzení.

Na překryté konverzaci se objevilo:

Nemusíš mi dokazovat, že umíš být opatrná.

Zapsala jsem přesný čas a nechala modem zapnutý. Věta mohla přijít při tom krátkém spojení. Stejně tak mohla čekat v telefonu a spojení pouze odemklo její zobrazení. Zkouška nevyloučila ani jednu možnost. Ukázala ale něco důležitějšího: odesílatel reagoval na můj postup, ne jen na předem daný kalendář.

Udělala jsem druhé kolo. Tentokrát jsem neprovedla úkon, který jsem předem oznámila. Řekla jsem nahlas, že smažu fotografii, ale nechala ji beze změny. Telefon mlčel. Pak jsem fotografii bez jediného slova přesunula do jiné složky. O deset sekund později přišla vibrace.

Nemaž ji. Původní název není důležitý.

Mikrofonní oprávnění jsem už odebrala. Pokud klient přesto slyšel můj hlas, zákaz nefungoval. Jestli neslyšel, reagoval na skutečnou změnu souboru a ne na to, co jsem o ní řekla. Do sešitu jsem napsala dvě oddělené věty:

Klient čte lokální události.

Není prokázáno, zda slyší okolí.

Byla to malá hranice, ale potřebovala jsem ji. Strach spojuje možnosti do jediného všemocného protivníka. Záznam je naopak rozděluje, dokud pro jejich spojení nevznikne důvod.

Zkoušku jsem zopakovala s obyčejným souborem, který s Adamem nesouvisel. Vytvořila jsem prázdnou fotografii stolu, přesunula ji a smazala. Klient neodpověděl. Potom jsem stejným způsobem přesunula snímek modré složky a telefon zavibroval. Rozdíl mohl vzniknout názvem, obsahem nebo seznamem předmětů, které měl klient sledovat. Nemohla jsem určit kterým.

Do tabulky jsem přidala sloupec co test neprokazuje. U prvního řádku jsem napsala: Neprokazuje, že systém rozumí fotografii. U druhého: Neprokazuje, že odpověď vznikla až po úkonu. U třetího: Neprokazuje Adamovo autorství. Sloupec byl delší než výsledky. To mě uklidnilo. Znamenalo to, že stále dovedu rozlišit zkušenost od závěru.

Kamera mezitím zaznamenávala i moje chyby. Jednou jsem sáhla po vypínači dřív, než jsem oznámila krok. Podruhé jsem zakryla hodiny rukávem. Neopakovala jsem záběr tak, aby vypadal čistěji. Ve skutečné dokumentaci není čistota ctnost. Je to podezření, že někdo vystřihl okamžik, kdy si nebyl jistý.

Uložila jsem proto i nepovedené začátky a mezi jednotlivé pokusy vložila hlasové značky s přesným časem. Každý další krok měl vycházet z kopie, nikdy z původního telefonu, pokud to půjde. A jestli budu muset originál změnit, nejdřív popíšu co, proč a jaký následek očekávám. Byla to pravidla pro práci s poškozeným záznamem. Teď měla chránit poškozenou svědkyni před ní samotnou.

Naplánovaná zpráva by vysvětlila Adamův účet, fotografii i nepřítomnost síťového provozu. Adam ji mohl připravit před smrtí a uložit přímo do mého telefonu. Jenže pak by musel předem znát slovo, které jsem napsala o několik dní později v nemocnici.

Nebo by zpráva nemusela být celá připravena předem. Stačila by aplikace, která čekala v telefonu a po jeho smrti dostala nové údaje jinou cestou.

Otevřela jsem seznam instalovaných programů. Nic se nejmenovalo Continuum. Nic nemělo ikonku, kterou bych si nepamatovala. Seřadila jsem aplikace podle data poslední změny.

Nahoře se objevila položka bez názvu. Jen šedý čtverec a číslo verze 4.8.12. Velikost necelých třicet megabajtů. Oprávnění k oznámením, úložišti a mikrofonu. Datum instalace: před čtrnácti měsíci.

Tehdy jsme s Adamem byli na chalupě jeho rodičů. Telefon se mi rozbil po pádu na kamennou podlahu a on mi večer obnovoval data. Pamatovala jsem si ho u kuchyňského stolu, brýle posunuté do vlasů, můj telefon připojený k jeho notebooku.

„Hlavně mi tam nedávej svoje novinářské špiony,“ řekla jsem mu.

„Moji špioni mají lepší práci.“

Vydavatelský tým

Až mi zemřeš, napiš mi

Vedení a spoluautoři

Autor a vydavatel: **Radim Kaufmann**

Šéfredaktor: **Radim Kaufmann**

Spoluautoři: **Claire Whitaker, Spencer Reed, Julian Hartwell, Tessa Monroe, Gavin Rhodes, Naomi Fletcher, Wesley Porter**

Redakce

Vedoucí redakčního provozu: **Erin Caldwell**

Akviziční redaktor: **Camille Foster**

Vedoucí knižní řady: **Audrey Nolan**

Odpovědný redaktor titulu: **Owen Barrett**

Vedoucí rubriky: **Marissa Cole**

Koncepční redaktor: **Nora Callahan**

Stylistický redaktor: **Lydia Shaw**

Jazykový redaktor: **Maya Chen**

Jazykový korektor: **Leah Winters**

Obrazová podoba

Výtvarný ředitel: **Vera Hollander**

Knižní grafik: **Jasper Vaughn**

Grafik knižních obálek: **Roman Blake**

Obrazový redaktor: **Celeste Rowan**

Ilustrátor: **Hazel Corbin**

Vydavatelský tým

Až mi zemřeš, napiš mi

Sazba a výroba

Sazeč: **Fiona Ashby**

Vedoucí výroby: **Meredith Sutton**

Specialista na elektronické knihy: **Devin Cho**

Kaufmann Creative AI Studio©

Kreativní ředitel studia: **Nolan Pierce**

Výtvarnice návrhů obálek a scén: **Ivy Carver**

Ilustrátorka výukových materiálů: **Lucia Vega**

Specialista na retuš a obrazovou postprodukci: **Felix Archer**

Původní ilustrace a výtvarná koncepce © Kaufmann Creative AI Studio. Autorské údaje a licence převzatých fotografií, reprodukcí a dalších děl zůstávají uvedeny u příslušných děl a v obrazových kreditech této knihy.

Tým vydavatelství

Doplněná tiráž · 17. listopadu 2026